

Yazıyla alakamın kesildiği zamanları anlamaya çalışıyorum. Dün, uzunca bir yazının yarısını yazdım ve bıraktım, ancak şimdi, kalkıp onu bitirmek çok zor, ötesinde *anlamsız* geliyor. Ne için yazacaksın, bir şey mi değişecek?

Yazıyla olan maceram yemek yemeye benziyor. Karnım acıktığında yemem gerekmesi gibi, yazım geldiğinde de başka bir şey düşünecek ve yapacak gücüm olmuyor, yazmam gerekiyor, ancak bunu da yazıp, bitirip, buraya göndermezsem, ertesi gün artık eskimiş, okunmaya değmez, kokmaya başlamış bir yazı oluyor. *Nasıl kimse anlamayacak* diyorum, *anlayanların da zaten ihtiyacı yok*.

Ben dünyayı değiştirme gayretinde bir insan değilim, daha doğrusu mecalim buna elvermiyor. Yazmaktaki maksadım kendimi soğutmak, sıkışan dişlileri yağlamak, günü biraz daha az düşünerek, deliliğimle biraz daha az yüzleşerek, işimi yapabilmek geçirmek. Yoksa etrafımdaki *en deli* kimse olduğumun, deliliğin edebiyatından çok kendisini sevdiğimin ve o *zevkin* beni asla bırakıp gitmesini istemeye bileceğimin farkındayım.

İnsanlar delileri hareketli şeyler sanıyor, hayır, bilakis deli dediğimiz insanlar boş duvarda sizin televizyonda seyredebileceğiniz her şeyden daha renklisini ve güzelini bulabilen insanlar. Ben böyleyim, *hemserim* bugün bana neden duvara bakıp bakıp güldüğümü sorduğunda farkettim orada bir duvar olduğunu. *Ahah yok artık yazmış, Allah yok artık okumuşum* da, tahayyül ettiğim her şeye birden gülüyorum diyemedim, onun için ufak bir mevzu çünkü bu, böyle şeylere gülecek kadar deli değil.

Şimdi dünkü yazıyı kesip biçip ne çıkar ona bakalım. Belki hayat benim için bu gece biter ve *dünya* benim yazımın olsaydı ne olacağını merak ederek geçirir bu yüzyılı.

Dünya merak etmesin.